

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 126 0 P 183367 23 Gž 2

Tuzla, 14.03.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u drugostepenom vijeću sastavljenom od sudija Vahide Halilović kao predsjednika vijeća, Asje Razić i Admira Bišćić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J.B. iz L., kojeg zastupa punomoćnik Bakir Pašić, advokat iz Tuzle, protiv tužene Općine Lukavac, koju zastupa Općinsko pravobranilaštvo Lukavac i tužene JU Direkcija regionalnih cesta TK, Ul. Albina Herljevića broj 43, Tuzla, koju zastupa punomoćnik Zijad Babajić, advokat iz Tuzle, radi naknade štete, vrijednost predmeta spora 180.000,00 KM, odlučujući o žalbi drugotužene JU Direkcija regionalnih cesta TK izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 183367 21 P 2 od 31.08.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14.03.2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba drugotužene JU Direkcija regionalnih cesta TK se odbija i prvostepena presuda potvrđuje u dosuđujućem dijelu, sadržanom u stavu prvom izreke.

Odbija se zahtjev drugotužene za naknadu troškova na ime sastav žalbe u iznosu od 1.180,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom prvim izreke prvostepene presude obavezana je tužena JU Direkcija regionalnih cesta TK da tužitelju na ime naknade štete nastale na nekretnini označenoj kao kč. broj 1520/1 zv. Orašćić, u naravi neplodno, površine 6081 m², upisana u zk.ul. broj 1396 KO ..., kojoj po novom premjeru odgovara kč. broj 776/1 zv. Barica, u naravi livada 3. klase, površine 4.091 m², upisana u pl. broj 1452 KO ..., isplati iznos od 49.092,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.12.2018. godine do isplate, sve u roku od 30 dana počev od prvog narednog dana od dana dostavljanja pismenog otpravka presude.

Stavom drugim izreke prvostepene presude odbijen je u cjelosti tužbeni zahtjev sa sadržajem kao u stavu I izreke u odnosu na tuženu Općinu Lukavac.

Stavom trećim izreke prvostepene presude obavezan je tužitelj da tuženoj Općini Lukavac nadoknadi troškove ponovljenog parničnog postupka u iznosu od 611,60 KM, a tuženoj JU Direkcija regionalnih cesta TK da nadoknadi troškove žalbenog i ponovljenog parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.260,00 KM, sve u roku od 30 dana počev od prvog narednog dana od dana dostavljanja pismenog otpravka presude.

Protiv navedene presude žali se drugotužena JU Direkcija regionalnih cesta TK (u daljem tekstu: drugotužena) zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, pa iz razloga iznesenih u žalbi predlaže da se prvostepena presuda ukine zbog nedostataka u istoj, te da drugostepeni sud sam otkoni uočene nedostatke, primjenom odredba koje daju ovlaštenje sudu za preinaku presude ponovnom ocjenom dokaza ili po održanoj raspravi pred drugostepenim sudom, potražujući ujedno i troškove na ime sastava žalbe u iznosu od 1.180,00 KM.

Ispitujući prvostepenu presudu u dijelu koji se pobija žalbom i u granicama razloga iznesenih u žalbi, a sukladno članu 221. Zakona o parničnom postupku (skraćeno : ZPP), ovaj sud je našao da žalba drugotužene nije osnovana iz sljedećih razloga :

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za naknadu štete na ime oštećenja njegove parcele označene kao kč. broj 1520/1 zv. „Oraščić“ neplodno, površine 6081 m², upisane u zk. ul. broj 1396 ko ... po starom premjeru, a po novom premjeru označene kao kč. broj 776/1 zv. “Barica“ livada 3 klase, površine 4091 m², upisane u Pl. broj 1452 ko ..., a koja parcela se nalazi na raskršću puteva Lukavac – Banovići, Mosorovac - Turija, Mosorovac – Puračić, te se sa sjeverozapadne strane graniči sa regionalnom cestom R 471 Lukavac – Banovići.

Nakon donošenja rješenja Kantonalnog suda u Tuzli broj 126 0 P 183367 21 Gž od 10.11.2021. godine, a kojim je ukinuta ranija prvostepena presuda broj 126 0 P 183367 16 P od 11.12.2020. godine u dosuđujućem dijelu, sadržanom u stavu I alineja prva izreke, i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje, prvostepeni sud je ponovo održao glavnu raspravu na kojoj su izvedeni predloženi dokazi, te je u novo donesenoj prvostepenoj presudi ocjenom tih dokaza u relevantnom utvrdio :

- da je tužitelj upisan kao vlasnik i posjednik sa dijelom 1/1 nekretnine označene kao kč. broj 1520/1 zv. Oraščić u naravi neplodno površine 6.081 m² upisana u zk.ul. broj 1396 KO ..., kojoj po novom premjeru odgovara kč. broj 776/1 zv. Barica u naravi livada 3. klase površine 4.091 m² upisana u pl. broj 1452 KO ...,

- da se predmetna parcela tužitelja graniči sa putnim pojasom regionalnog asfaltiranog puta Lukavac – Banovići, s tim što je ista u nivou nižem u odnosu na taj put za oko 2,5 do 3 m, dok se sa suprotne strane tog puta, nalazi ukopan betonski šaht pokriven metalnim poklopcem,

- da je rekonstrukcija tog regionalnog puta vršena od strane drugotužene u dva navrata i to prvi put 2001. godine, a drugi put u periodu 2010 – 2012 godine

- da iz nalaza vještaka građevinske i hidrogeološke struke, uviđaja na licu mjesta, te provedenih materijalnih dokaza proizilazi da se ispod tog regionalnog puta R 471 nalazi betonski cijevasti propust FI 500 čija je funkcija bila da odvodi površinske vode sa gornje strane ceste prema parcelama sa donje strane ceste, gdje se nalazi i parcela tužitelja, da je taj propust postojao prije rekonstrukcije ceste koja je vršena po projektu iz 2010. godine (pa čak i prije rekonstrukcije ceste koja je vršena 2001. godine), jer je rekonstrukcijom po projektu iz 2010. godine bilo predviđeno da se produži ovaj cijevasti propust za 8 m, da je nekada do kraja 2012. godine na ulazu u ovaj cijevasti propust izgrađen armiranobetonski šaht, lociran u bermoj regionalne ceste, sa gornje strane ceste, koji šaht je izgrađen u istoj ravni sa cestom te je prekriven željeznim poklopcem, da ovaj šaht kao i propust ispod ceste više ne služe za odvodnju oborinskih voda sa ceste, odnosno da nisu u funkciji ceste od kako je predmetni šaht izgrađen, već su u funkciji odvodnje fekalnih i ostalih voda okolnog naselja, a vjerovatno i tvornice tjestenine Coly koja se nalazi na desnoj strani ceste i do čije ograde je i izgrađen taj šaht, a koje u taj šaht utiču kroz PVC kanalizacionu cijev od 100 mm, upojenu u taj šaht, te dalje otiču kroz vodopropust ispod asfaltnog zastora na drugu stranu puta u pravcu parcele tužitelja,

- da se vještak građevinske struke izjasnio da je u ovaj šaht upojena i cijev koja bi trebala iz plitkog jarka za odvodnju površinskih voda, koji postoji na desnoj strani ceste, da prihvata te vode i odvodi ih u ovaj šaht, odnosno propust prema parcelama sa donje strane ceste, te da je taj jarak zamuljen, zatrpan smećem i kamenim materijalom, a što je prikazao i na fotografijama na strani 5. njegovog nalaza, pa da se stoga i oborinske vode odvede sa raskrsnice slobodnim padom i otiču prema parcelama sa donje strane ceste,

- da se tužitelj zbog izlivanja fekalnih voda iz izgrađenog šahta kroz navedeni propust ispod ceste i dolaska tih fekalnih voda u njegovu predmetnu parcelu, obraćao tokom 2012. godine drugotuženoj, koja se tim povodom u dostavljenom odgovoru od 16.10.2012. godine izjasnila da je ugovorila izvođenje radova na rehabilitaciji kolovoza i izgradnji trotoara na dionici regionalne ceste

R 471 od Prokosovića do raskršća u Turiju (Mosorovac), te da je projektom predviđeno produženje postojećeg propusta koji je ranije izgrađen od betonskih cijevi FI 500, te da dogradnjom ovog propusta nije narušen postojeći režim voda, a ukoliko je došlo do uvođenja fekalnih i tehnoloških voda u ovaj propust od strane pravnih lica Buma Company d.o.o. i Coly d.o.o. da se tužitelj treba obratiti nadležnoj inspekciji,

- da je po prijavi tužitelja od strane Kantonalne uprave za inspekcijske poslove TK izvršen inspekcijski nadzor, te je u sačinjenom Izvještaju od 17.03.2015. godine navedeno da je nadležni inspektor izvršio uvid u glavni projekt raskrsnice na regionalnoj cesti R 471 i da je utvrdio da je projektom predviđeno produženje postojećeg propusta betonskim cijevima FI 500 a u svrhu očuvanja postojećeg režima voda, da je propust ispod ceste kao i predmetni šaht postojao i prije rehabilitacije ceste odnosno raskrsnice, te da isti ne služe u svrhu odvodnje oborinskih voda sa ceste odnosno da oni nisu u funkciji ceste, kao i da je dogradnja postojećeg cjevovoda izvršena u skladu sa projektom dokumentacijom a u svrhu očuvanja postojećeg režima voda.

- da iz nalaza vještaka poljoprivredne struke i njegovog usmenog izjašnjenja proizlazi da parcela tužitelja djeluje napušteno sa izraslim barskim biljkama i šumskim rastinjem, da se ista ne koristi u poljoprivredne svrhe duže vrijeme, a najmanje onoliko godina koliko je potrebno da izraste postojeće šumsko rastinje, odnosno oko 15 godina, da je ista u naravi poljoprivredno zemljište koje je neupotrebljivo za poljoprivrednu proizvodnju da na parceli ima nanosa i da je njen reljef poremećen i deformisan, da je zemljište zamočvareno, a da u zamočvarenim predjelima ne uspijevaju poljoprivredne kulture, pa da se stoga ista ne može koristiti za poljoprivredne svrhe, da je parcela značajno oštećena, ali da se ne radi o totalnoj šteti nego je u odnosu na totalnu štetu oštećena oko 80 %, da je za privođenje ove parcele svrsi koju je imala potrebno da se otklone svi navedeni uzroci koji su doveli do sadašnjeg stanja parcele, a ako bi se gradio neki poslovni objekat da je potrebno predmetnu parcelu očistiti od šumskog rastinja i drugog otpada, te je nasuti zemljom do nivoa regionalnog puta R 471, odnosno do visine od 3,38 m, te da procijenjena tržišnu vrijednost predmetne parcele iznosi 15,00 KM po m², što za njenu površinu od 4091 m² po podacima iz katastra daje ukupnu vrijednost parcele od 61.365,00 KM, dok za površinu od 6081 m² po podacima iz zemljišne knjige daje ukupnu vrijednost parcele od 91.215,00 KM.

Slijedom navedenog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je datu ocjenu o neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja u odnosu na prvotuženu Općinu Lukavac zasnovao na razlozima da iz provedenih dokaza proizilazi da tužena Općina Lukavac nije učestvovala ni u jednoj rekonstrukciji ove regionalne ceste, a niti je nadležnost nad istom, te da tokom postupka nije proveden niti jedan dokaz na okolnost da je predmetni šaht izgradila Općina Lukavac, a niti na okolnost da je isti dio komunalne infrastrukture kojom upravlja Općina Lukavac, pa da se stoga po tom osnovu i ne može utvrditi njena odgovornost za nastanak štete na parceli tužitelja ni po Zakonu o komunalnim djelatnostima TK („Službene novine Tuzlanskog kantona“ broj 11/2005, 7/2007, 8/2012 i 14/2013).

Pri razmatranju odgovornosti drugotužene za predmetnu štetu na parceli tužitelja, prvostepeni sud je, kod iznesenog stava da se ista može cijeliti i sa aspekta odredbi Zakona o cestama („Službene novine FBiH“ 12/2010, 16/2010 i 66/2013), datu ocjenu o postojanju te odgovornosti drugotužene zasnovao na razlozima koji se mogu sumirati na slijedeće zaključke:

- da je drugotužena, kao pravno lice koje u svojoj nadležnosti ima upravljanje, građenje, rekonstrukciju, održavanje i zaštitu regionalnih cesta (a sastavni dio ceste čine i cestovne građevine, između ostalih i propusti i uređaji za odvodnju voda), čak i ukoliko nije sama izgradila šaht na ulazu u propust, bila u obavezi da shodno odredbama navedenog Zakona zaštititi cestu (u konkretnom slučaju propust ispod ceste) od korištenja iste u svrhe za koje nije namijenjena, odnosno da spriječi izgradnju šahta na ulazu u propust, a pogotovo da spriječi upajanje cijevi koje služe za odvođenje fekalnih i drugih voda (koje nisu oborinske vode za odvođenje kojih propust služi) u taj šaht, odnosno propust,

- da ova obaveza drugotužene proizilazi iz više odredbi važećeg Zakona o cestama, i to odredbe člana 13. stav 3. koja propisuje opću obavezu drugotužene da vrši upravljanje, građenje, rekonstrukciju, održavanje i zaštitu regionalnih cesta, te člana 52. koji propisuje šta se podrazumijeva pod zaštitom javnih cesta u smislu ovog Zakona, pa između ostalog navodi i obavezu zaštite ceste od gradnje objekata u cestovnom pojasu cesta, obavezu regulisanja postavljanja kablova, vodova i instalacija u trupu ceste u cestovnom i zaštitnom pojasu, te obavezu kontrole gradnje ograda i vršenja drugih radova u cestovnom pojasu i poduzimanje mjera u cilju sprečavanja vršenja bespravnih radova u cestovnom pojasu, a što je na sličan način bilo regulisano i ranijim Zakonom o cestama („Službene novine FBiH“ broj 6/02),

- da je drugotužena dopuštanjem izgradnje šahta na ulazu u propust koji je sastavni dio ceste, i dopuštanjem upajanja u taj šaht cjevovoda za odvođenje fekalnih i otpadnih voda okolnih objekata, te dopuštanjem da se cestovni propust koristi za odvođenje fekalnih i otpadnih voda trećih lica, a ne u svrhe za koje ste treba koristiti (odvođenje oborinskih voda sa ceste), svojim nečinjenjem (nepreduzimanjem radnji da se ove radnje spriječe, te u konačnici i nepreduzimanjem radnji da se uklone nelegalno izgrađeni objekti iz putnog pojasa i zaustavi korištenje cestovnog propusta za svrhe za koje nije predviđen) prouzrokovala štetu na parceli tužitelja koja se sastoji u plavljenju njegove parcele fekalnim i otpadnim vodama, pa da stoga ista solidarno odgovara tužitelju za nastalu štetu zajedno sa pravnim i fizičkim licima koja su izvršila upajanje svojih otpadnih i fekalnih voda u navedeni šaht odnosno propust, a sve shodno odredbi člana 154. u vezi sa članom 206. Zakona o obligacionim odnosima (skraćeno: ZOO-a).

Zbog tako iznesene ocjene o postojanju odgovornosti drugotužene za nastanak štete na parceli tužitelja prvostepeni sud je obavezao drugotuženu da tužitelju na ime naknade štete isplati iznos od 49.092,00 KM, a koji iznos je u odnosu na procjenjenju tržišnu vrijednost predmetne parcele u iznosu od 61.365,00 KM (procjena za površinu od 4091 m² po katastarskim podacima) srazmijeran procentualnom oštećenju predmetne parcele tužitelja od 80% po vještaku poljoprivredne struke, nalazeći pri tome i da istaknuti prigovor zastare potraživanja nije osnovan, jer se radi o šteti koja nastaje i traje kontinuirano dok uzrok kontinuirano djeluje, pa da stoga ni tužiteljevo potraživanje za naknadu štete nije moglo zastarati sve dok ne prestane djelovanje uzroka štete i dok šteta ne dobije konačan obim, kako to proizilazi i iz pravnog stanovišta izraženog u odluci Vrhovnog suda BiH, PŽ. 566/88, od 13. 12. 1989. godine koja je objavljena u Biltenu Vrhovnog suda BiH 2/90 – 39.

Ne može se prihvatiti osnovanim nastojanje drugotužene da iznesenim žalbenim navodima ospori pravilnost odluke prvostepenog suda o usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja u odnosu na drugotuženu, sadržane u stavu prvom izreke prvostepene presude.

Prije svega treba istaći da drugotužena svoje pozivanje na pogrešnu primjenu materijalnog prava i pogrešno utvrđeno činjenično stanje ne može opravdavati žalbenim navodima koji se svode na osporavanje date ocjene prvostepenog suda o neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja u odnosu na prvotuženu Općinu Lukavac, i to ne samo zbog toga što se ta ocjena tiče odluke o odbijanju tužbenog zahtjeva tužitelja u odnosu na prvotuženu Općinu Lukavac, a koju odluku je jedino mogao da pobija tužitelj žalbom, već i zbog toga što je prvostepeni sud za tu ocjenu dao valjane razloge i što drugotužena osporavanjem te ocjene prvostepenog suda ne može opravdati odsustvo svoje odgovornosti za predmetnu štetu, a za koju je prvostepeni sud takođe dao potpune i valjane razloge, pa bi se stoga, čak i da postoji i odgovornost prvotužene za predmetnu štetu, u takvoj situaciji radilo o postojanju solidarne odgovornosti prvotužene i drugotužene sukladno članu 414. ZOO-a.

Zato se bespredmetnim pokazuje žalbeni navodi da prvostepeni sud nepravilno činjenično zaključuje da Općina Lukavac nije izgradila šaht, te da ni jedan projekat ne ukazuje da je šaht izgradila drugotužena, pa s tim u vezi i žalbena tvrdnja drugotužene da je šaht izgrađen u sklopu kanalizacione mreže Lukavca, mnogo prije nego se drugotužena upustila u građevinske radove, a o

čemu stručne službe gradske uprave treba da vode brigu po službenoj dužnosti, te da se isti ne nalazi pod ingerencijom drugotužene na zemljištu koje je njeno vlasništvo, jer prvostepeni sud datu ocjenu o postojanju odgovornosti drugotužene i nije zasnovao na utvrđenju da je šaht izgradila drugotužena i da se isti nalazi pod njenom ingerencijom, već je tu ocjenu zasnovao na pravilno iznesenom stavu da je drugotužena shodno odredbama Zakona o cestama bila u obavezi da zaštiti cestu (u konkretnom slučaju propust ispod ceste) od korištenja iste u svrhe za koje nije namijenjena, odnosno da spriječi izgradnju šahta na ulazu u propust, a pogotovo da spriječi upajanje cijevi koje služe za odvođenje fekalnih i drugih voda (koje nisu oborinske vode za odvođenje kojih propust služi) u taj šaht, odnosno propust, a što drugotužena nije učinila, jer nije preduzela radnje da spriječi izgradnju šahta i njegovo priključenje na propust ispod ceste, a niti je preduzela radnje da se taj izgrađeni šaht ukloni iz putnog pojasa, te time i zaustavi korištenje cestovnog propusta za svrhe za koje nije predviđen.

Takođe, pravilnost zaključka prvostepenog suda da je uviđajem na licu mjesta i iz nalaza vještaka utvrđeno da fekalne vode i dalje dotiču na parcelu tužitelja, ne može se dovesti u pitanje žalbenim navodima drugotužene koji se svode na polemisanje o tome da postupajući sudija nije bio na uviđaju, a da se analizom zapisnika o uviđaju od 23.10.2018. godine može zaključiti da se nigdje ne pominje oticanje fekalnih voda u predmetnu parcelu tužitelja, nego da se pominje njihovo odlijevanje na drugu stranu, te da se ni jedan vještak nije decidno izjasnio o toj činjenici.

Ovo iz razloga što iz zapisnika o uviđaju od 23.10.2018. godine, a koji je uz saglasan prijedlog punomoćnika tužitelja i drugotužene, te zakonskog zastupnika prvotužene pročitano na novoj glavnoj raspravi održanoj 24.05.2023. godine, proizlazi da je na tom zapisniku od strane sudije konstatovano da je otvaranjem poklopca šahta utvrđeno da se u isti upaja PVC cijev 100 mm i dalje kroz vodopropust ispod asfaltnog zastora fekalne i ostale vode koje utiču u taj šaht se odlijevaju na drugu stranu puta i otiču u pravcu šume, dok iz nalaza vještaka hidrologa slijedi da se vještak na strani 11 tog nalaza izjasnio da je u šahtu registrovan kontinuirani dotok otpadnih voda intezivnog fekalnog mirisa, a za koje je na prikazanom satelitskom snimku parcele tužitelja i predmetnog puta vještak naznačio da takođe dolaze u parcelu tužitelja, te je u iznesenim zaključcima u tom nalazu, na strani 16 pod tačkom 10) navedeno i da se u uslovima neregulisanog načina prihvata i odvođenja zagađenih površinskih i fekalnih otpadnih voda drastično pogoršao kvalitet i količina voda koje se slivaju u predmetnu parcelu tužitelja, a takođe se ovaj vještak na glavnoj raspravi održanoj u ranijem postupku 26.12.2018. godine izjasnio da kroz propust ispod ceste dotiču vode na parcelu k.č. broj 777 i dalje na parcelu k.č. broj 776 (parcela tužitelja), kao i da je vidljivo da je veći dio predmetne parcele zahvaćen ovim procesom plavljenja, zamočvarenja i oštećenja, što ujedno proizlazi i iz usmenog izjašnjenja ovog vještaka na novoj glavnoj raspravi u ponovljenom postupku, održanoj 16.03.2023. godine, da prema parceli tužitelja teku i otpadne vode iz postojećeg prijemnog betonskog šahta kroz postojeći betonski propust ispod puta.

Stoga kako je prvostepeni sud u sadržini izvedenih dokaza imao osnova za zaključak da se radi o šteti koja nastaje i traje kontinuirano zbog dotoka fekalnih i otpadnih voda na parcelu tužitelja, te kako se u ovom sporu radi o zahtjevu za naknadu štete na ime oštećenja parcele tužitelja tj. naknadu obične štete, a ne i izgubljene koristi, to se ne mogu prihvatiti osnovanim ni ostali žalbeni navodi drugotužene, a koji se po svojoj sadržini svode jedino na osporavanje date ocjene prvostepenog suda o neosnovanosti prigovora zastare potraživanja, jer je prvostepeni sud tu ocjenu zasnovao na pravilno iznesenom stavu da potraživanje tužitelja za naknadu štete nije moglo zastariti sve dok ne prestane djelovanje uzroka štete i dok šteta ne dobije konačan obim, a koji stav je izražen i odluci Vrhovnog suda BiH, PŽ. 566/88, od 13. 12. 1989. godine, objavljenoj u Biltenu tog suda 2/90 – 39.

Zato na drugačiji stav ne može biti od utjecaja žalbeno pozivanje drugotužene na razloge prvostepenog suda iznesene na strani 9 zadnji pasus ožalbene presude, jer iz tih razloga slijedi samo zaključak prvostepenog suda da je i prije 2005. godine počelo plavljenje parcele tužitelja fekalnim

vodama iz predmetnog šahta, a ne i zaključak da je tada i šteta na toj parceli dobila svoj konačni oblik u vidu njenog oštećenja u procentu od 80%, a o kojem se izjasnio vještak poljoprivredne struke, što se posebnim žalbenim navodima drugotužene i ne osporava, pa se s tim u vezi bespredmetnim se pokazuje i žalbeno polemisanje drugotužene o datom izjašnjenju vještaka poljoprivredne struke da je parcela tužitelja zarasla biljkama i rastinjem, da djeluje zapušteno i da se ista ne koristi u poljoprivredne svrhe najmanje 15 godine, kao i o tome da se tužitelj tokom 2012. godine obraćao drugotuženoj zbog izlivanja fekalnih voda na njegovu parcelu, budući da se time ne može opravdati žalbeno rezonovanje tuženog da je prije 15 godina šteta na predmetnoj parceli nastupila u punom obimu, pa time i dobila svoj konačni oblik, te da je tužitelj za štetu i štetnika znao i 2012. godine, a da je tužbu podnio 2016. godine tj. po isteku zastarnog roka od 3 godine, propisanog članom 376. ZOO.

Na kraju ne stoji ni žalbena tvrdnja drugotužene da prvostepeni sud nije na pravilan način odlučio o troškovima postupka, jer nije uzeo u obzir i troškove postupka nastale tokom prvobitnog postupka, jer iz sadržine podataka spisa slijedi da je o tim troškovima postupka drugotužene, opredijeljenim na glavnoj raspravi od 15.04.2019. godine, bilo odlučeno ranijom prvostepenom presudom od 11.10.2020. godine, na način da je zbog utvrđenog uspjeha tužitelja u sporu od 27,22%, a time i utvrđenog uspjeha drugotužene, po izvršenom procesnom prebujanju pripadajućih srazmjernih iznosa troškova postupka tužitelju i drugotuženoj, tužitelj obavezan da drugotuženoj naknadi na ime troškova tog postupka iznos 1.170,20 KM, pa kako ta odluka od strane tužitelja nije bila pobijana žalbom, to je i prvostepeni sud pravilno postupio kada je kod donošenja nove prvostepene presude odlučio samo o troškovima postupka koji su se ticali ponovnog prvostepenog postupka, te kod utvrđenja procentualnog uspjeh tužitelja od 27,30% i procentualnog uspjeha drugotužene od 72,70%, a time i izvršenom prebujanju srazmjernih pripadajućih iznosa tih troškova tužitelju i drugotuženoj, obavezao tužitelja da drugotuženoj naknadi iznos od 1.260,00 KM.

Iz naprijed navedenih razloga valjalo je žalbu drugotužene odbiti i primjenom odredbe člana 226. ZPP prvostepenu presudu potvrditi u dosuđujućem dijelu, sadržanom u stavu prvom izreke, dok je u odnosu na neožalbeni odbijajući dio tužbenog zahtjeva, sadržan u stavu drugom izreke, te dosuđujući dio odluke o troškovima postupka, sadržan u stavu trećem izreke, prvostepenu presudu valjalo ostaviti neizmijenjenom, sukladno članu 221. ZPP, pa je slijedom toga valjalo primjenom odredbe člana 397. stav 1. u vezi članom 386. ZPP odbiti i zahtjev drugotužene za naknadu potraživanih troškova na ime sastava žalbe u iznosu od 1.180,00 KM.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Vahida Halilović, s.r.